

Tabăra de Pictură "Măldărești - plein air", ediția a VIII-a

*Mimi Necula**

* Jurnalist Senior, Televiziunea Română, București, România, e-mail: necula.mimi@yahoo.com.

Abstract: *"Măldărești - plein air" Painting Camp, 8th edition.* A new edition of the "Măldărești - plein air" Painting Camp, the 8th, took place for 10 days, with 10 invited artists, in the place where divine and human creation compete to create one of the most beautiful and richest places, from a spiritual, historical and cultural point of view in our country - the Horezu depression, where nature offers countless picturesque landscapes, where places of worship, already included in the UNESCO world heritage, were built over 3 centuries ago, with the blessing of Constantin Brâncoveanu, in Horezu, a place where the "capital of Romanian ceramics" was also located; in the homeland of the tower houses (*cule*), some of the oldest and most enduring in the country - Duca and Greceanu, within the Măldărești Museum complex, which also includes the memorial house of I.G. Duca. This is the natural wealth of Vâlcea, which, year after year, is offered to invited artists, at the initiative of the "Aurelian Sacerdoțeanu" County Museum, which aims to capitalize on the spirit of these emblematic places of Vâlcea.

Keywords: painting camp, Măldărești, presentation.

O nouă ediție a Taberei de Pictură "Măldărești - plein air", a VIII-a, s-a desfășurat timp de 10 zile, cu 10 artiști invitați, în locul în care creația divină și cea umană concură pentru a crea unul dintre cele mai frumoase și mai bogate locuri, din punct de vedere spiritual, istoric și cultural, din țara noastră - depresiunea Horezu, unde natura oferă nenumărate peisaje pitorești, unde lăcașe de cult, deja incluse în patrimoniul mondial UNESCO, s-au ridicat de peste 3 secole în urmă, cu binecuvântarea lui Constantin Brâncoveanu, la Horezu, loc în care se află și "capitala ceramicii românești"; în patria culelor, unele dintre cele mai vechi și mai trainice, din țară - Duca și Greceanu, în cadrul complexului Muzeal Măldărești, ce include și casa memorială I.G. Duca. Aceasta este bogăția naturală a Vâlcei, care, an de an, se oferă artiștilor invitați, la inițiativa Muzeului Județean „Aurelian

Sacerdoțeanu”, care își propune să valorifice spiritul acestor locuri emblematice ale Vâlcei.

Recursul la elementele de identitate, ce se regăsesc în spațiul vâlcean, cu precădere în zona Măldărești, fac din acest proiect o formă de amprentare a timpului și a conștiinței colective, prin viziunea artiștilor invitați care, la fiecare ediție, adaugă un plus de valoare, îmbogățind atât patrimoniul muzeului județean, cât și universul de cunoaștere al celor ce sunt spectatori ai lucrărilor lor, peste timp și spațiu, tabăra de pictură având deja un caracter internațional, prin prezența unor artiști din afara țării.

Ammar Alnahhas este unul dintre plasticienii invitați la această ediție și unul dintre cei pentru care peisajele vâlcene s-au lăsat văzute în jocul luminii dintre anotimpuri, între verdele intens al verii și ruginiul abia perceptibil, la început de toamnă, o provocare pentru artistul care folosește verdele turquoise și auriul ca o notă de identitate a stilului său. Regăsim, în celelalte lucrări, culele, ca trimitere directă la specificul zonei și, implicit, al taberei de pictură, o arhitectură ce capătă o alură sculpturală, interpretată prin prisma formării lui la Facultatea de Sculptură din Damasc. Păsări, ce amprentează, ca o a doua semnătură, fiecare lucrare, s-au transferat în registrul cultural vâlcean, însoțind cocoși, regăsiți ca element decorativ al ceramicii de Horezu.

Din Republica Moldova, o familie cu tradiție în artă, Diana și Valentin Caisin, împreună cu fiul lor, Arsenie, artist în ascensiune, cu o expoziție deja în portofoliu. Foviști declarați, au așezat în lucrările lor nu doar forța și bogăția cromatică, ci mai ales, pe cea tematică, asupra căreia s-au aplecat cu ochiul avizat al căutătorului de frumos, ce găsește în jur inspirație și provocare. Diana Caisin este o portretistă împătimită, aplecată asupra laturii psihologice a personajului, pe care o redă prin căldura culorii și fermitatea tușei. "Portret de vâlceancă" ne prezintă, pe de o parte, un profil, într-o manieră romantică, al frumuseții feminine din acest loc, iar pe de altă parte o relaționare directă cu spațiul cultural al Horezului, prin portul tradițional, sugerat prin formă și cromatică, pe ia ce înobilează portretul. Un alt portret, "personificarea toamnei", ancorează într-un timp, un spațiu și o stare anume, îndeosebi melancolică, latura portretistică a Dianei, în timp ce compozițiile cu flori sau arhitecturi vâlcene, decorate la interior sau la exterior cu picturi asemenea celor bisericesti, reflectă predilecția plasticienei către detaliu, către reprezentarea realistă.

Valentin Caisin se oprește, îndeosebi, asupra peisajului, unde pare să se simtă cel mai bine, redând efervescenta naturii, prin culoare și prin dinamică; curgeri de ape, printre pante înverzite, ce creează o diagonală în care privirea fie coboară ritmic, odată cu apa, fie se înalță, prin verticala copacilor, către cer. Detaliul își pierde din relevanță în fața spectacolului de forță și de culoare care antrenează privirea și imaginația, într-o ritmicitate bine controlată de pictor. Și la Valentin, elementele de identitate ale zonei se conturează în lucrări de sine stătătoare, cum ar fi Casa Duca, stilizată până într-acolo încât forma lasă loc imaginației să completeze tabloul, inducând o stare de contemplare; în opoziție, cocoșul, ca simbol definitoriu, cu un penaj viu, pare să fi pus la încercare disponibilitatea artistului de a folosi întreaga paletă cromatică, într-o explozie de forță și de culoare.

Un alt tip de abordare a peisajului, a colțurilor de natură, ca dinamică sau efervescentă, o aduce Radu Goia, care antrenează toate simțurile în procesul de deslușire a imaginii, în cazul cascadei ce vuiește sub atenția privitorului, vâltori de ape rediate prin transparențe și opacități care creează un ritm alert și o direcționare a privirii către punctele de interes, evidențiind opoziția dintre dinamica curgerii de ape și staticul vegetației, punctate prin pete de culoare și forme sugerate. În cazul peisajelor rurale predomină calmul iar compoziția așezată pare atemporală. Zidurile albe, văruite, și acoperișuri colorate, par să fie încremenite în timp și doar verdele ierbii dă senzația de perenitate. Asemenea peisajelor clasice din pictura românească, pitorescul este caracteristica definitorie, idilizarea vieții de la țară.

Pe aceeași linie se așează Mirela Hagi, chiar dacă recurge la alte tehnici. Pentru Mirela, acuarela și pastelul rezonază cel mai bine cu lucrul în natură, cu spontaneitatea privirii și a gestului, reușind să creeze lucrări ce pulsează de vitalitate. Așezată în livada cu meri, este asemenea unei Eve ispășite de promisiunea fericirii eterne, accentuând prin jocul de culori pete de roșu ca puncte de interes, ca o rețea de elemente vizuale ce se conectează și te conectează la frumosul înconjurător. În acuarela surprinde, cu tenacitate, nostalgia trecerii timpului peste așezările omenești din preajmă – case ce par abandonate, dar care își arată cu demnitate vârsta și neajunsurile, scânduri rupte ca niște dinți căzuți de bătrânețe... o reprezentare care, însă, nu e dezolantă, ci e expresia unui trai autentic, în care valorile spirituale domină asupra celor materiale.

Către ideea de spiritualitate se îndreaptă și Ema Hagi, cea care se apleacă asupra unui aspect relevant pentru zona monastică a Vâlcei –

pictura bisericească pe lemn, pe sticlă sau pe ziduri, încă din timpuri străvechi și care a supraviețuit timpului doar prin flacăra credinței ce o luminează, estompând efectele trecerii timpului. Candelabru – coroana de lumini, pe fondul unor sugestii de interior bisericesc, are ceva din sacralitatea credinței și ceva din profanul cotidian, ca o promisiune tainică, lăuntrică, a ideii că atât timp cât lumânarea arde, credința va exista pe pământ.

Culele par centrul în jurul căruia gravitează creația artiștilor plastici iar mușcatele, nelipsite accesorii ale arcadelor în stil neoromânesc, par un ancadrament potrivit, asemenea unei rame ce pune în valoare lucrarea.

La Ioana Crăciun Dobrescu se vede cel mai bine principiul de bază al pleineriștilor, acela de a specula jocul luminii și de a surprinde efectele vizuale, plastice, pe care acesta le creează. Însăși tabăra de pictură de la Măldărești este dedicată plein air -ului, artiștii invitați se circumscriu acestei intenții, fiind, în mare parte, peisagiști, iar melegurile vâlcene, cu întreaga lor bogăție naturală și umană, ca patrimoniu al Vâlcei, oferă prilejul exersării măiestriei în artele plastice.

Radu Gheorghian merge pe aceeași idee de valorificare a luminii, în relație cu temele abordate, asemenea impresionistilor, însă, pe lângă peisaje, abordează scena de gen, inspirată din activitățile cotidiene, din jurul sau din interiorul casei tradiționale. Este unul dintre puținii artiști din această tabără care introduce personaje în compozițiile sale și le surprinde în ipostaze diverse, reușind, ca urmare a experienței sale de grafician, să le redea atât stările interioare, cât și atitudini dintre cele mai diverse. Ca notă comună, lucrările lui Radu Gheorghian sunt unitare vizual, prin culorile pământului și culoarea verde, îndeosebi, ce integrează, în sine, ca un lait motiv, ideea de tinerețe, de prospețime și de vitalitate a naturii și a omului, în egală măsură. E ca o perpetuă amintire a capacității de regenerare, de renaștere.

Petre Chirea se alătură proiectului pentru această ediție, dând curs provocării de a surprinde natura și de a-și surprinde publicul obișnuit cu lucrări de șevalet, elaborate în propriul atelier. Pentru un artist, varietatea de adordări și de teme, din această zonă în care cultura și istoria și-au croit drum împreună, se constituie nu doar într-o ocazie de a-și diversifica registrul de teme, ci și într-o îmbogățire pe plan personal și artistic. Pentru Petre Chirea, Cula Duca pare liantul dintre pământul ce stă sub semnul omenirii și cerul ce aparține divinității, pare să sintetizeze natura umană ce stă sub semnul creației divine sau

natura artistului ce este, la rândul lui, creator. Pe lângă peisaje ce integrează în compoziții specificul identitar, compozițiile cu flori joacă un rol important, în lucrările realizate în această tabără, în care Floarea soarelui scoate în evidență nenumărate valențe plastice și abilitatea artistului de a crea emoții, chiar exaltare, privitorului.

Constantin Tanislav, un alt artist pentru care atelierul este laboratorul creației, își recalibrează viziunea și cromatică, pe specificul și pe spiritul acestei tabere. Scaldă în culori calde, atât culele, cât și pridvorul în fața căruia se derulează spectacolul cotidian, pe care îl pigmentează cu culori ale trăirilor și experiențelor imediate - un câine docil, prietenos, ce se integrează în atmosfera familiară a vieții din jurul casei și urma discretă, dar pregnantă ca trăire, a lupilor ce dau târcoale caselor, în noapte. Detaliul joacă un rol important în lucrările lui Tanislav și datorită lucrului în atelier, dar mai ales, a observării cu atenție a realității înconjurătoare și a transpunerii acesteia, ca motiv plastic.

Ca o notă dominantă, această ediție atinge, cu precădere, latura laică a vieții din acest colț de Românie și o transferă în plan spiritual ca trăire în fața fondului de creație valorificat și cu această a VIII-a ediție a Taberei de Pictură de la Măldărești.